

at have, har man i nyere tid i en række lande indført en *afgift til kunstnerne ved senere overdragelser af deres værker*, den såkaldte „droit de suite“, enten som afgift af den værdistigning, værket undergår fra salg til salg, eller som en afgift, der pålignes alle offentlige salg af kunstværker, der er undergivet ophavsret. Erfaringerne i de lande, der hidtil har indført en sådan „droit de suite“, synes imidlertid ikke at have været gode. Ordningerne har allerede af rent praktiske grunde kun kunnet indbringe kunstnerne relativt beskedne beløb, og kunstnere, der udfører større udsmykningsopgaver eller større billedhuggerarbejder, eller hvis værker sjældent kommer ud i den offentlige kunstomsætning, vil ikke blive tilgodeset derigennem.

I Norge har man i konsekvens heraf i stedet for en „droit de suite“ ved lov af 4. november 1947 gennemført en af kunstnerne selv administreret ordning, hvorefter der til fordel for ældre norske kunstnere, som har indlagt sig fortjeneste i norsk kunst, samt til disses efterladte, men også i en vis udstrækning til fordel for talentfulde unge kunstnere, ved al offentlig omsætning af bildende kunst, norsk såvel som udenlandsk, pålægges køberen i tilgift til købesummen at betale en afgift på 3 pct. af denne.

Ved henvendelsen af 1. december 1953 til regering og lovgivningsmagt henstillede kunstnernes faglige organisationer, at der i Danmark vedtoges en til denne norske lov svarende lov om *omsætningsafgift på bildende kunst*. Under hensyn til, at en effektiv kontrol med den offentlige kunstomsætning her i landet for tiden må anses for at være uigennemførlig, har kommissionen imidlertid ikke ønsket at fremsætte et sådant forslag, men har foretrukket at anbefale, at der ved *bevilling af et fast beløb på de årlige finanslove* oprettes et fond, der tilgodeser en tilsvarende kreds af kunstnere og sådannes efterladte som den norske ordning.

Administrationen af kunstfondet var det, efter hvad *undervisningsministeren* oplyste i sin fremsættelsestale, hensigten at lægge i hænderne på en *styrelse* på 12 medlemmer „repræsenterende de forskellige interesser, der her kommer på tale, nemlig undervisningsministeriet, boligministeriet, statens museum for kunst, de kommunale råd og organisationer, kunstakademiets akademiråd og de anerkendte faglige kunstnerorganisationer. Den daglige ledelse af fondet tænker man sig henlagt til et mindre *forretningsudvalg* på 4—5 medlemmer. De nærmere regler om forvaltningen skal fastsættes ved en kgl. anordning. Et udkast til denne anordning er udarbejdet af kunstkommissionen.

Det må naturligvis blive fondets styrelse, der skal godkende, hvilke bygninger der skal udsmykkes, og hvilke kunstnere der skal udføre arbejderne. Det ligger imidlertid klart, at man i første række tænker udsmykningsarbejderne udført i forbindelse med nybygninger, hvorved et kunstnerisk samarbejde mellem arkitekt og kunstner